

πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς ἐπενεργείας ἐκάστης εἰδικῆς σκευασίας, ἧτις ἐν τούτοις κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα ἐξαντλεῖται ὑπὸ τῶν πελατῶν, οὓς ὀδηγοῦσι καθ' ἐκάστην νέαν φαρμακευτικὴν ἀνακάλυψιν ἀθρόους αἱ καταπληκτικαὶ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀγγελίαι.

Ἐν τιαυτῇ περιπτώσει ὁ κ. Ὀλύμπιος ἐποίησε τεραστίας κενотоμίας ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς θεραπευτικῆς, καὶ δὲν βλέπομεν τίς ἢ ἀνάγκη νὰ ὑφίσταται πλέον ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἢ Σχολῇ καὶ αἱ ἔδραι αὐτῆς, καὶ νὰ καταδαπανῶνται τόσα ποσά, ἀφοῦ ἡ θαυματοποιία τοῦ κ. Ὀλυμπίου γνωρίζει τὸ μυστήριον τῆς ἀλανθάστου θεραπείας πάντων ἐν γένει τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν νοσημάτων.

Εἶναι λοιπὸν ἢ δὲν εἶναι εὐεργέτης καὶ σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος ὁ κ. Ὀλύμπιος;

Καὶ τότε διατί ἡ κυβέρνησις δὲν ἀναλαμβάνει ὑπὸ τὴν ἐαυτῆς προστασίαν τὰ θαυματουργήματα τοῦ κ. Ὀλυμπίου διὰ γενναίων ἐπιχορηγήσεων, ἐνισχύουσα τὸ σωτήριον ἔργον τοῦ νέου τούτου Μεσσίας τῶν πασχόντων;

* * *

Ἄλλ' ὁ κ. Ὀλύμπιος ἀφοῦ κέκτηται τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν νὰ ἐφευρίσκη καὶ ἴδιον φάρμακον κατὰ πάσης νόσου, δὲν νομίζει ἄρα γε ὅτι θέλει πράξει τὴν μεγαλύτεραν εὐεργεσίαν, ἐπινοῶν καὶ κανὸν ἱαματικὸν κατὰ τῆς ἀγυρτείας καὶ τῆς πλεονεξίας, ἧτις μαστίζει μετὰ τῶν ἄλλων πληγῶν τοῦ Φαραῶ, τὴν ἀβδηριτικὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου;

Βλάξ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ κ. Ἀνδρέας Ρηγόπουλος, βουλευτὴς Πατρῶν, ἔγινε καταγέλαστος. Εἰς τρεῖς τῶρα ἐκδόσεις λέγει καθαρῶς διαφορετικὰ πράγματα περὶ τῶν λόγων οὓς ἀντήλλαξε μετὰ τὸν βασιλέα. Ἡ τόσον ἐξάλισθη, ὅπως οἱ προφῆται ὅταν ἐβλεπον τὸν Θεόν, διότι ἤλθε μούτρο με μούτρο μετὰ τὸν βασιλέα, καὶ ἐτηλεγράφησε καὶ ἔγραψε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ἢ ἐξ ὑπερβολικοῦ ζήλου πρὸς τὸν ἡγέτην του παρήλλαξεν ἐξεπίτηδες τὰ ἀνταλλαγέντα καὶ εἶχε δίκαιον ἢ «Ὀρα» νὰ τὰ κηρύξῃ ψεῦδη. Νοστιμώτατος ὅμως εἶνε εἰς τὴν τρίτην ἐκδοσίν του, τὴν σημερινὴν ἐν τῇ «Πρωτᾷ». Τὴν περίφημον φράσιν τοῦ Βασιλέως: ἂν ἦσαν ὅλοι παρόντες, θὰ κατεψηφίζοντο τὰ νομοσχέδια, δὲν τὴν εἶπεν ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὴν τρίτην ρηγοπουλικὴν ἐκδοσιν, ἀλλὰ τὴν συνεξεφράσθη μετὰ τοῦ κ. Ρηγοπούλου: ὥστε αὐτὸς τὴν ἔλεγε καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν ἐσυλλάβιζε. Τί γιουέτο! Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ὁ κ. Ρηγόπουλος ὁμολογεῖ: «ὅτι ὁ Βασιλεὺς οὔτε κατὰ τοῦ ὑπουργείου τῷ ἐξέφρασε δυσπιστίαν οὔτε ἀπαρέσκειαν κατὰ τῶν ἐπιβληθέντων φέρων». Καὶ τίνα λοιπὸν ἄλλην ἐννοίαν εἶχε τὸ πρὸς τοὺς Πατρινοὺς τηλεγράφημά του εἰμὴ ταύτην καὶ μόνην; Ὡστε ὁ κ. Ρηγόπουλος ἐννοοῦσε νὰ ἀπατήσῃ τοὺς συμπολίτας του καὶ νὰ τοὺς ἀπατήσῃ διὰ νὰ τοὺς βγαλῇ ἀπὸ τὴν ἀπάτην μετὰ δύο ἡμέρας διότι ὁ κ. Ρηγόπουλος ἄνθρωπος καλοκάγαθος, δὲν ἀντέχει εἰς τὸ κακὸν ἐπὶ πολὺ. Ἄλλοτε οἱ Πατρινοὶ —τοὺς συμβουλευόμεν— ἂν θέλουνε νὰ ποῦνε τίποτα τοῦ Βασιλέως, νὰ ἐκλέγουν ἓνα μάγειρα, ἓνα ταβερναρῆν, ἓνα γαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου, ἓνα λούστρον ἐπὶ τέλους καὶ νὰ ἦνε βέβαιον ὅτι θὰ κάμῃ τὴν δουλειά τους πολὺ καλλίτετα ἀπὸ τὸν κ. Ρηγόπουλον.

31 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

31

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 453)

— Διάβολε, διάβολε εἶπε καὶ αὐθις ὁ εἰρηνοδίκης.

Καὶ ἐξ ἰδιουτροπίας συνήθους αὐτῷ ἀνακριβόλως ἔθλιψε τὴν ἄκραν τῆς ρίνος του, προσπαθῶν νὰ τὴν ἐπεκτείνῃ ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ: Δὲν εἶσαι ἀρκούντως μικρὰ ὥστε νὰ μπορῆς νὰ μαντεύσῃς τί ἔγινε ἐδῶ τὴν χθεσινὴν νύκτα.

Ἀφῆνης ἢ Γερτρούδῃ ἐκράχυσεν.

— Νὰ ὁ λοχαγός!

Καὶ ὄντως, ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ὅστις ἀνήγγειλεν ἀπουσίαν τεσσαράκοντα ὁκτώ ὥρων, ἔφθασε πολὺ ἐνωρίτερον παρ' ὅσον εἶχε προβλέψει. Παρέστη ἐν τῇ συναθροίσει τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τὸν νομάρχην, ἐπεὶδὴ ἦτο πολὺ ἀπησχολημένος.

Ἐσπευσε λοιπὸν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ν' ἀπέλθῃ ἐξ Ἐπιπλά νὰ εὐρεθῇ τὸ ταχύτερον παρὰ τῇ πολυριλήτῳ Ἰωάννῃ

του. Φεῦ! οὐδὲ κἀν ὑπέθετεν ὅποια ἐκπληξίς τὸν ἀνέμενεν, ὅποια καταστροφή. Ὁ γενναῖος ἀνὴρ προσεβλήθη οἰονεὶ ὑπὸ ἀποπληξίας, καταληφθεὶς ὑπὸ τρομερᾶς καὶ ἀπεριγράφτου θλίψεως. Ἡ τρομερὰ αὕτη προσβολὴ ἠδύνατο νὰ τὸν φρονέσῃ, ἀλλ' ἔμεινεν ὀρθίος μετὰ ξηρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τρέμοντα τὰ μέλη, ὠχρὸς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προκαλῆ ρίγος ὑποκόπως καὶ παραφόρως λυσσῶν.

Ἐφ' ἱκανὸν ὅλοι ἔμειναν σιωπηλοὶ καὶ ἴσταντο μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιον τῆς ἀπείρου ταύτης θλίψεως: εἶτα, κρίων κατάλληλον τὴν στιγμήν ὁ εἰρηνοδίκης τῷ ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολὴν τῆς θυγατρὸς του. Διὰ πυρετωδῶν κινήσεων ἀποσφραγίσας ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνω αὐτήν. Πάραυτα οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐμεγεθύνθησαν καὶ αἱ κόραι αὐτῶν ἐξωγκώθησαν, ὡσεὶ ἐμελλον νὰ ἐξέλθωσι τῆς κόγχης: ἐξέβαλε κραυγὴν βραχνὴν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας ἀναίσθητος.

— Ἐπιτρέπεται νὰ τὴν ἀναγνώσωμεν; ἠρώτησε.

Τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν νεύσαντος καταφατικῶς, ὁ εἰρηνοδίκης ἀνέγνω αὐτὴν μεγαλοφώνως Ἐπιφώνησις ἐκπλήξεως, κραυγὴ ὀδύνης συγχρόνως ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη ὄλων.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ὁ εἰρηνοδίκης καὶ οἱ λοιποὶ, τὰ πάντα τέλος εἶχον ἐννοήσει.

— Ὁ ἄθλιος, ὁ ἄτιμος! ἐπεφώνησεν ὁ Ἰάκωβος, ἰδοὺ ἡ εὐγνωμοσύνη του πρὸς τοὺς εὐεργέτας του! . . . Αὐτὸς ἔγινε αἰτία ν' ἀποθάνῃ αὐτὴ ἢ προσφίλης μοί. Αἰκατερίνη, καὶ σὴ-

Πρέπει ν' ἀκούσῃ καὶ παρ' ἡμῶν τῶν σφόδρα ἀντιπολιτευομένων τὴν ἐνεστῶσαν κυβέρνησιν ὁ βουλευτὴς Πατρῶν κ. Ρηγοπούλου, ὅτι δὲν ἐπετρέπετο οὐδ' εἰς αὐτὸν, οὐδ' εἰς τὴν ἐντολὴν ἣν ἔφεραν, οὐδ' εἰς τὰ φιλελεύθερα φρονήματα τῆς πόλεως Πατρῶν, νὰ ἀναμίξῃ τὰ περὶ *Τίς πταίει* ἄρθρα τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ νὰ τ' ἀποκαλέσῃ *ἀναίδῃ*, ὡς νὰ ἦτο ἱεροκλήρυξ μοναρχικῶν ἰδεῶν, ἄρθρα δι' ἃ ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος τοῦ ἠθώσατο τότε τὸν κ. Τρικούπη, ἀλλὰ καὶ ἂν τὸν κατεδίκαζεν ἀκόμη εἰς τοὺς στυλιτικοὺς ἐκείνους καιροὺς, ἀντὶ στίγματος θὰ περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν τότε ἀγνὸν πολιτευόμενον κ. Τρικούπη. Περὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ κ. Ρηγοπούλου πάντοτε εἶχομεν ἐλαφρὰν ἰδέαν, ἀλλὰ περὶ κεντρικῶν τιῶν ἰδεῶν αὐτὸν τὸν ἀντὶ σιέλου ἔχοντα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τὴν Ἀμερικὴν ἐνομιζόμενον ὅτι ἦτο σταθερὸς εἰς εὐγενὲς καὶ φιλελεύθερον φρόνημα πολιτικόν. Ἡ ἐν τῇ «Πρωτῆ» ἐπιστολῇ τοῦ τὸν καταδικάζει καὶ οὐσιαστικῶς εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν καὶ λυπούμεθα πολὺ διὰ τοῦτο, διότι ἐν τῇ φοβερᾷ λειψανδρία ἁγῶν ἡμῶν εἶνε νὰ στηρίζωμεν χαρακτῆρας ἐτοιμορρόπους, ὅχι νὰ καταδαφίζωμεν ὀφισταμένους.

Εἰς τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν *Ἀλήθεια* ἀναγινώσκωμεν ἀρκετὰ περιέργους σημειώσεις περὶ τοῦ Κουμουνδούρου, κυμαινομένης μεταξὺ ποιήσεως καὶ ἀληθείας. Εἶνε ἐντυπώσεις ἀνθρώπου λαβόντος πληροφορίας ἐκ τῆς ἐν Παρισίοις προπερυσινῆς διαμονῆς του. Τὸν παρουσιάζει ὡς τακτικὸν φοιτητὴν τῶν σαλονίων τῆς κυρίας Ἀδὰμ, τῆς διευθυντρίας τῆς *Νέας Ἐπιθεωρήσεως*. «Ὅταν ἐπέστελλε πρὸς αὐτὴν ὁ Κουμουνδούρος τὴν ὀνόμαζεν «ὠραίαν καὶ θελκτικὴν κυρίαν καὶ φίλην», κατέθετε δὲ ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς τοῦ «τὰ σέβη τοῦ εἰς τοὺς πόδας τῆς.» Ἦτο δὲ καταφουρισμένος

μὲ τὸν βασιλέα, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ πάγῃ ἓνα βράδυ εἰς τῆς κυρίας Ἀδὰμ, ἐνῶ μετέβη εἰς ἓνα χορὸν τῆς πριγκιπέσσης Σαγάν. «Ἐλεγε δὲ ὅτι οἱ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως ἤσαν ἔνοχοι βλακώδους ἀγνωμοσύνης διὰ τοῦτο.»

«Ἐν Παρισίοις εὐρισκόμενος ἐζήτηε νὰ ἀγοράσῃ οἰκόπεδον καὶ νὰ κτίσῃ ἐκεῖ ἔπαυλιν. Ἐμίσει τὸ πομπολυγῶδες καὶ εἰκονικὸν ὕφος, ἐκτὸς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ποιήσεως. Ἀξιώμα τὸ ἦτο ὅτι οἱ πολιτευόμενοι, οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ συγγραφεῖς, πρέπει νὰ ἔχωσι πίστιν εἰς τὴν εὐφυῆ τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς.

«Μία ἐκ τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἦτο νὰ ἀκαλιζῇ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα μήπως εὔρη κἀνὲν χρήσιμον ἢ διασκεδαστικὸν βιβλίον. Ἦτο δεινὸς βιβλιοφάγος, καὶ ὅταν ἀνεγίνωσκεν ἐσκέπτετο πολὺ. Οὐδέποτε ἠγάπα μυθιστορήματα, πλὴν τῆς πρώτης τάξεως. Ὁ Ὄζιτὲ καὶ ὁ Βαρριέρ ἦσαν οἱ προσφιλέστεροι δι' αὐτὸν δραματογράφοι. Μία ἐκ τῶν μανιῶν τοῦ ἦτο ὅπου ἔβλεπε ἐκτεθειμένους φωτογραφικῶς πίνακας νὰ στέκεται νὰ βλέπῃ.

«Ὁ γράφων τὰς σημειώσεις αὐτὰς ἐν τῇ ἀγγλικῇ *Ἀλήθεια* τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν τί ἰδέαν ἔχει περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Γαμβέττα, ἀπάντησε δέ : «Ὑπὲρ εἰς τοῦ Γαμβέττα τρώγει τίς πολὺ καὶ καλά.» Δὲν τοῦ ἔδωκεν δὲ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι ὁ Γαμβέττας θ' ἀπέθνησκεν ἀπὸ πολυφαγίας. Ἐπρότιμα ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ τὴν ἀγγλικὴν *κουζίαν* ἀπὸ τὴν γαλλικὴν. Κατὰ τὸν Κουμουνδούρον, τὸ μόνον ἐλάττωμα τοῦ βασιλέως Γεωργίου εἶνε ὅτι μολονότι δὲν χωνεύει καλά, εἶνε μεγάλος.»

Τὴν ἡμέραν τῶν ἵπποδρομιῶν ἡ Ἐταιρία τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν Πειραιῶς εἶχε κάμει ἓνα νεωτερισμὸν : νὰ πωλήσῃ εἰσιτήρια καὶ εἰς τὸ καρενεῖον Γιαννοπούλου. Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς νομιζόμενον ὅτι μπορεῖ νὰ καθιερωθῇ διὰ

μερὰ σκωτῶνε τὴν Ἰωάνναν, τὴν κόρην μου! ... Δυστυχῆς τέκνον μου, δυστυχῆς τέκνον μου! ... Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Αἰκατερίνη τὸν ἀπηλευθέρωσε, τῇ εἶπον : «Φθάνει νὰ μὴ μετανοήσωμεν γιὰ αὐτό!» Εἶχον προαισθανθῆ τὰ σημερινά. Ὡ! τὸ τέρας, τὸ τέρας!

Ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ του εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἐξεροράγῃ εἰς λυγμούς.

Οἱ λοιποὶ δακρυροσοῦντες τὸν παρετήρουν μετὰ βαθυτάτης συμπαθείας. Ἐπὶ στιγμὴν ἐπεκράτησε σιωπὴ.

— Εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ συλλάβωμεν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκτης.

— Αὐτὸ θὰ ἦναι δύσκολον, ὑπέλαθεν ὁ πάρεδρος.

— Ποῖος θ' ἀναλάβῃ τὴν σύλληψίν του; εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ; μᾶς ἐπῆραν τοὺς χωροφύλακας μας.

— Καὶ ἐπειτα; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ἀπαλαττόμενος τῆς ἀναισθησίας του, θὰ διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν τὴν ὁποῖαν ἀξίζει, διότι θὰ δούνη τὴν κατάστασίν του, ὅτι εἶναι ἓνας ἄθλιος ἀγριάνθρωπος, ἓνα ζῶον καὶ θὰ τὸν κηρύξουν ἀνεῖθνον.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ προβλέπω, ἀπεκρίθη ὁ εἰρηνοδίκτης· ἐν τούτοις κύριε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἀφήσωμεν πλέον ἐλεύθερον· εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γλυτώσωμε τὴν χώραν ἀπὸ ἓνα ὄν τόσο ἐπικίνδυνον.

— Δὲν ἐναντιοῦμαι εἰς τὴν σύλληψίν του· ἄς τὸν συλλάβουν, ἄς τὸν ἀλυσσοδέσουν σὺν ἄλλοις ἀσμένον λύκο, ἄς τὸν ἐρί-

ψουν εἰς τὴν φυλακὴν! ἀνέκραξεν ὁ δήμαρχος μετὰ μανίας.

— Εἶτα προσέθηκε μετὰ μείζονος ἡρεμίας :

— Ἐγὼ εἶμαι ὅλος ἀφιερωμένος εἰς τὴν λύπην μου, κύριε εἰρηνοδίκα, ἔχω πυρετὸν εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ ἐξετάσητε τί πρέπει νὰ πράξητε. Ἐνεργήσατε, εἰς τίποτε δὲν ἐναντιοῦμαι, τὰ πάντα ἐγκρίνω.

— Φεῦ! ἐξήκολούθησε μετὰ θλιβεροῦ ὕφους, τώρα τίποτε δὲν εἶμαι πλέον· ναι, εἶμαι ἄνθρωπος χαμένος καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς εἶμαι ἀπλοῦν πτόμα.

— Ἰάκωβε, φίλε μου, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκτης μετὰ συγκινητικῆς φωνῆς, δραξάμενος τῆς χειρὸς τοῦ γέροντος, διατὶ ἀπελπίζεσθε; Ἴσως ἡ Ἰωάννα δὲν ἐξετέλεσε τὸ ὀλέθριον σχέδιόν της.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἔσεισε βραδέως τὴν κεφαλὴν.

— Τὴν γνωρίζω, ὑπέλαθεν, ἡ Ἰωάννα εἶναι νεκρά!

ΙΘ.

ΠΩΣ Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΠΟΙΕΙΤΑΙ ΜΑΚΡΑΝ ΑΦΗΓΗΣΙΝ.

Τοὺς πενήθιμους τούτους λόγους τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν παρεκολούθησε νέα κατηφὴς σιωπὴ.

— Ἀλλὰ ὑπέλαθεν ὁ εἰρηνοδίκτης χάσαμε τόσο καιρὸν

πάντα, τώρα μάλιστα τὸ καλοκαίρι, καὶ ἰδίως τὰς Κυριακάς, διὰ νὰ λείψῃ τὸ ἀηδὲς ἐκείνο σπρώξιμο, τόσον ἀνυπόφορον δι' ὅλους καὶ ἰδίᾳ διὰ κυρίας ἀνευ συνοδοῦ ἢ καὶ διὰ συνοδεύοντας ἀκόμη κυρίας. Ἀφοῦ μάλιστα ἡ Ἐταιρία ἐνίστοε ἀπὸ ἓνα παράθυρον μόνον πωλεῖ εἰσιτήρια καὶ τῶν τριῶν τάξεων. Ἐν Ἀμερικῇ παντοῦ ἄλλου πωλοῦνται εἰσιτήρια παρὰ εἰς τοὺς σταθμούς. Μάθετε ἀπὸ ἡμᾶς αὐτὸ, κύριε Παρασκευαΐδη!

Ὁ ἐκ τῶν φιλετέρων φοιτητῶν τῆς νομικῆς πρὸ τριετίας κ. **Ἰωάννης Κοντολέων**, ὁ φοβερός γεωγράφος, οἰκονομολόγος καὶ ἱστορικός, ὁ ἐγκλείων εἰς τὰ δύο τοῦ ἐγκεφάλου του ἡμισφαίρια τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ πλανήτου μας, ὁ μεταβαλὼν τὴν κεφαλὴν του εἰς λεξικὸν ἐμπορίου, βιομηχανίας, οἰκονομικῶν καὶ πολιτειογραφίας, ὁ ἀμείλικτος βιβλιοφάγος καὶ ἐφημεριδοφάγος, ὁ ἀκούραστος συζητητὴς, ὁ συμβασιλεὺς τῆς μνήμης μαζὺ μὲ τὸν Ἰωάννην Ἀποστόλην, ὁ συμπαθητικώτατος φοιτητὴς τοῦ ζαχαροπλαστείου Παπαζήση καὶ παντὸς καφενεῖου ἢ γαλακτοπολείου ὅπου τεμάχιον ἐφημερίδος, ὁ αὐτοσχέδιος στατιστικὸς, ὁ ἀδαμάντινος χαρακτὴρ εἰς τὴν τιμιότητα καὶ εὐσυνειδησίαν, ὁ ἐνθουσιώδης δεληγεωργιστὴς, κτλ. κτλ., ἀφίκετο δι' ὀλίγας ἡμέρας ἐκ Σμύρνης ἐνταῦθα, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ οἱ ἄπειροι φίλοι του καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς.

Τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Ἀλήθεια» ἐκφράζει τὴν λύπην του, ὅτι αἱ εἰκόνες τῆς δεσποινίδος Κλεονίκης Γενναδίου, θυγατρὸς τοῦ μεγάλου διδασκάλου τοῦ Γένους, δὲν ἐξετέθησαν ἐν Λονδίῳ, ὅπου, λέγει, θὰ προσείλκουν ἀπεριόριστον θαυμασμόν. Ἡ Ἐλλάς, λέγει τὸ περιοδικὸν «Ἀλή-

μπορούσαμε ἤδη νὰ σπεύσωμεν εἰς ἀναζήτησιν τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας. Ζῶσα ἢ νεκρά πρέπει νὰ βρεθῇ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνίσχυσαν τὸν γηραιὸν λοχαγόν.

— Μάλιστα, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν βοηθόν του, ἅς τὴν ζητήσουν αὐτὴν, ἅς τὴν ζητήσωσι παντοῦ εἰς τὸν ποταμόν! Ἡ λέξις αὕτη τῷ ἐνεποίησεν ῥίγος.

— Ὡ! Ἡ εἰμαρμένη, ἡ εἰμαρμένη! ἐψιθύρισεν. Ὁ πατέρας ἐπνίγη. . .

Δὲν ἐνόησαν οἱ ἄλλοι τί ἤθελε νὰ πῇ.

Παραλαλῶν δὲ προσέθεσε.

— Ἡ Ἰωάννα εἶναι τὸ τέκνον τῆς δυστυχίας!

— Ἄν καὶ ἡ ἡμέρα εἶναι ἤδη προχωρημένη, εἶπεν ὁ βοηθός, ὀφείλομεν νὰ ἐξητάσωμε ἀπ' ἀπόψε.

— Μάλιστα μὲ ὅλους τοὺς ἀγαθῆς θελήσεως ἄνδρας, τοὺς ὁποίους θὰ εὔρω, προσέθεσεν ὁ ἀγραφοῦλάξ.

Ὁ βοηθός καὶ αὐτὸς ἀπεσύρθησαν.

Συμφωνήθη τότε μετὰ τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου, ὅπως ὁ τελευταῖος οὕτως πληροφόρησεν τὸ δικαστήριον περὶ τοῦ γεγονότος, ὅπερ τοσοῦτω σκληρῶς ἐπλησσε τὸν δῆμαρχον τοῦ Μαρτίλ καὶ ἀφήσωσιν αὐτὸ νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν μὲ μέτρα τὰ ὅποια ἤθελε κρίνει ἀναγκαῖα.

Μετὰ τοῦτο σφίγγας τὴν χεῖρα τοῦ δυστυχικοῦ γέροντος μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως, ὁ εἰρηνοδίκης ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ δίφρου τοῦ κ. Βιολαῖν ἐφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν πύργον τοῦ Βωκούρ.

θια», δικαίως σεμνύνεται ἐπ' αὐτῇ, ἐσχάτως δὲ διωρίσθη μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν Καλῶν τεχνῶν ἐν Ἀθήναις, τιμῇ ἀπονεμομένη πρῶτην φοράν εἰς τὸ φύλον τῆς. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, εἰς τὴν δεσποινίδα Κλεονίκην Γενναδίου ἢ προκατόχος κυβέρνησις παρήγγειλε σειρὰν εἰκόνων μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἴσως αὐταὶ εἶναι αἱ εἰς τὴν Διεθνή Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τῆς Ρώμης σταλεῖσαι.

Τυχαίως συννητήσαμεν καλλιτέχνην μάγειρον **Στρατῆν Καριοφύλλην** ἐφ' ἁμάξης μεταβαίνοντα εἰς τ' ἀνάκτορα, παροικουμένον δὲ παῖδα κρατοῦντα κλάδον μεγάλον ἐντὸς λεπτῆς γάζης περιεληκμένον, ὅθεν ἐκρέμαντο βότρυς σταφυλῶν διαφόρων εἰδῶν, ροδίται, αὐγουλάτα, ἀετονύχια, ἀκόμη καὶ ἀγουρίδες, τόσον ζωντανὰ καὶ φυσικά, ὡς νὰ ἐκκόπησαν πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐκ τῆς ἀμπέλου. Ἐνομίσαμεν ὅτι διὰ τρόπου τινος διατηρήσεως ἦσαν φυσικαὶ σταφυλαί, διατηρήσασαι τὴν ζωὴν τῆς ἀμπέλου. Καὶ ὅμως ἦσαν τεχνηταί, τεχνικώταται: καμωμένα, ἀπὸ κόλλαν ἀπλῆν καὶ τὸ πρῶτον προϊόν τοῦ καλλιτέχνου μαγείρου, τὸ ὅποιον ἐσπευδε νὰ καταθέσῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ βασιλέως του. Ἀλλὰ δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ ἐπινοήσῃ τρόπον συντηρήσεως τῶν σταφυλῶν εἰς τὴν δροσερὰν αὐτῶν κατάστασιν;

Ἐκ Πειραιῶς μᾶς γράφουν:

«Ὅπισθεν τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἐν Πειραιεῖ ἐγένοντο κατ' αὐτὰς οὐκ ὀλίγα κρούσματα ἢ ἀστυνομία ἐφρόντισε μὲν ὅπως ἀποστείλῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν εἰς Κάνθαρον, ἀλλὰ καθ' ἣν ὥραν τὸ φορεῖον ἦλθεν ὅπως τοὺς παραλάβῃ, πλῆθος περιεργῶν γειτόνων συνωστίζετο πέριξ τοῦ φορείου, τοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ ἐρίππου χωροφύλακος ἰσταμένον εἰς

Τὸν περιέμενα μετ' ἀνυπομονησίας προδήλου. Ἡ βαρόνη ἐξετίμα πολὺ τὸν Ἰακώβον Βαιγιάν, ὅστις κατ' αὐτὴν ἦτο ἡ μεγαλειτέρα προσωποποίησις τῆς εὐλικρινείας, τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς τιμιότητος. Ὅπως ἡ Σωσάνη, ἡ Ἐριέτη ἐγνωρίζε τὴν Ἰωάνναν, ἦτις μάλιστα ἦλθε δις ἢ τρίς εἰς τὸν πύργον μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἄμα ὁ εἰρηνοδίκης ἐνεφανίσθη, τὰ ἀνυπόμονα βλέμματα προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ ἐρωτῶντα:

— Εἶναι τρομερόν! εἶπε.

Καὶ ἀμέσως διηγήθη ὅτι γινώσκουσιν ἤδη οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται.

— Ἀδύνατον, ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ, διεκήρυξεν ὁ κύριος Βιολαῖν ὑπάρχει λάθος· τὰ φαινόμενα πολλάκις ἀπατώσι· ὁ Λυκογιάννης δὲν τὸ ἐπραξε αὐτὸ τὸ κακούργημα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ πράξῃ.

Ἡ Σωσάνη τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἔχουσα ἐφαίνετο σκεπτομένη, ὅτι ἐποίει φρικαλέαν τινὰ ὄνειροπόλησιν.

Ἡ Ἐριέτη, μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ θαρραλέους ὀφθαλμοῦς, κατείχετο ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς.

Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς νεάνιδας καὶ ἵνα μὴ ἐνοχλήσῃ τὰ ὄψα των, ὁ εἰρηνοδίκης ἐφάνη πολὺ ἐγκρατῆς ὡς πρὸς τοὺς λόγους τοὺς ἀφορώντας τὸ ὑποτιθέμενον κακούργημα, μὴ ἔχων ἀνάγκην νὰ ἐπιμείνῃ ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν πρακτικῶν

πεντήκοντα βημάτων απόστασιν, ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον. Τῆς προάλλαις, αἱ στρωμαὶ κλπ. ἐνδύματα τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν προσβληθέντων, ἐκαίοντο ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ Ἄρεως, ὁ δὲ καπνὸς εἶχε κατακλύσει τὴν περίξ συνοικίαν κυμαινόμενος ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ἕως ἵνα καθάρισι αὐτὴν ἀπὸ τὸ μίασμα. Μόναί αἱ ἀγαθαὶ γυναῖκες τῆς συνοικίας ἐκραυγάζον καὶ κατηρῶντο τὴν ἀκηθίαν τῶν ἀρχῶν, ἕως ἵδου ἠναγκάσθησαν ὅπως ἀποσθέσωσι δι' ὕδατος τὴν πυρὰν, χωρὶς ἵνα ἐννοῶσιν αἱ δυστυχεῖς ὅτι περισσότερον μολύνουσιν τὴν ἀτμόσφαιραν, ἀφήνουςαι ἡμίκαυστα τὰ μεμολυσμένα ράκη. Πρὸς Θεοῦ, ποῦ ζῶμεν; Ἄπορῶ πῶς ὑπάρχει καὶ εἰς ὑγιῆς ἀκόμη ἐνταῦθα! Ἡ γλυκερίνη θὰ ἐμποδίσῃ τὴν εὐλογίαν; ὅταν αἱ ἀρχαὶ ἀφήνωσιν ἐλευθερὰν ἀσυνειδήτως τὴν κυκλοφορίαν; ὅταν ὁ ἥνιοχος τοῦ φορείου, ὁ ἱατρὸς τοῦ Κανθάρου καὶ οἱ συνοικοῦντες μεσὰ τῶν προσβληθέντων περιφέρονται καὶ συγχρῶνται τοῖς πᾶσι;

Φρικτὸν, ἀπίστευτον ὄντως, πόλις εὐάερος, ἔχουσα εὐρείας καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καθαρὰς ὁδοὺς, νὰ μὴ δύνηται νὰ ἀποσκορακίσῃ τὴν δεινὴν ταύτην μᾶστιγα, ἥτις ἀπὸ τὸσων ἐτῶν ἐμφωλεύει ἐν αὐτῇ!!!»

Ὁ φίλτατος ἔμπορος τῶν καλλιτεχνικωτέρων γυαλικῶν, τοῦ καὶ ἀπὸ στόματος γλυκέων μέλιτος ρεεῖ αὐδῆ. **Λάμπρος Χριστόφορος**, ἠρραβωνίσθη τὴν καλὴν κόρην **Εὐφροσύνην Σέφερλη** ἐν εὐδαίμονι κύκλῳ οἰκογενειακῷ.

Ἐξεδόθη καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ κομφοτάτῳ τεύχει, ἄλλο παρὰ τὸ τῆς *Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης*, ὁ *Ληθοξόος* τοῦ Δουμᾶ πατρός, κατὰ μετάρρασιν τοῦ ἐν Φιλιππουπόλει Διερμηνέ-

ως μας καὶ ἐκ τῶν καλῶν λογογράφων Λάμπρου Ἐνυάλῃ. Εὐχαρίστως δὲ εἶδομεν ὅτι προετοιμάζει εἰς ἐκδοσιν ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς καὶ ἄλλα ἔργα πρωτότυπα, διότι ὁ κ. Λάμπρος Ἐνυάλῃς—πρέπει νὰ τὸ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τοὺς ταχέως λησμονοῦντας Ἀθηναίους—εἶναι ἐκ τῶν πρώτων διηγηματογράφων, μὴ δυν.θεῖς δυστυχῶς καὶ νὰ ζήσῃ διηγηματογραφεύς.

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

(Ἐκ τῆς «*Αὐγῆς*»)-

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς προχθῆς ἀπέπλευσε τοῦ λιμένος ἡμῶν ἡ αὐτοκρατορικὴ θυλαμηγὸς *Ἰζεδδίν* κατευθυνομένη εἰς Βάρναν, ἵνα παραλάβῃ τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας. Τῆς θαλαμηγού ἐπέβαινεν ὁ εἰσηγητὴς τῶν πρέσβειων *Ἰβραήμ βέης*, οἱ ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Α. Μ. *Χαϊρῆ βέης* καὶ *Ἀχμέτ βέης*, καὶ ὁ κ. *Καραμιχαήλωφ*, πρῶτος γραμματεὺς τοῦ ἡγεμονικοῦ πρακτορείου.

Πρὸς τούτοις, σήμερον τὴν πρωΐαν ἀπέπλευσεν ἀτμόπλοϊόν τι τῆς ἐταιρίας *Λόυδ*, ἐνοικιασθὲν ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Αὐστρουγγαρίας ὡς πρυτάνεως τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, ὅπερ μεταβήσεται εἰς συνάντησιν τῆς Α. Γ. ἐν τῷ στομίῳ τοῦ ἄνω Βοσπόρου. Ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου ἐπέβαινον οἱ πρῶτοι διερμηνεῖς τῶν ξένων πρεσβειῶν, ἐντεταλμένοι νὰ ἐπευχθῶσι τῇ Α. Γ. τὸ ὡς εὖ παρέστη.

Σχετικῶς πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς ὑποδοχῆς τῆς Α. Γ., ὁ *Μηνύτωρ* ἀναγράφει τὸ ἐπόμενον ἐπεισόδιον, ὅπερ διεξωμαλύθη ἤδη. Γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας κόμητος *Κόρτη*, ὁ τῆς Περσίας πρεσ-

περὶ τοῦ κ. Βιολαῖν καὶ τῆς βαρόννης. Ἐν τούτοις αἱ δύο νεανίδες εἶχον κατανοήσει.

— Κύριε εἰρηνοδίκα, εἶπεν ἡ κυρία δὲ-Σιμαίξ μετὰ τόνου πειστικοῦ, αὐτὴ ποῦ ἔσωσε τὴν κόρη μου, αὐτὸς ποῦ ἔσωσε τὸ παιδί ποῦ θὰ ἐπνίγετο σ' τὸν Φροῦ, εἶνε δυνατόν νὰ ᾔηται ἕνας ἄθλιος καὶ ἄτιμος;

— Δυστυχῶς, κυρία, ἡ ἀμφιβολία δὲν εἶναι δυνατὴ. Παρέλειψα νὰ ἀναφέρω περὶ τῶν ἐκτυπωμάτων, ... τῶν εὐρέων ἐκτυπωμάτων τῶν γυμνῶν ποδῶν, τὰ ὅποια ἀνεκάλυψι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλησίον τῆς οἰκίας κάτω τῆς κλίμακος. Ἄλλως ἢ ἐπιστολὴ τῆς νεάνιδος εἶναι λίαν ἐξηγηματικὴ. Ἴδου αὕτη, λάβετε, κυρία βαρόννη, κύριε Βιολαῖν, καὶ ἀναγνώσατε.

Ἡ βαρόννη ἀνέγνω πρώτη, ἔπειτα ἔτεινε σιωπηλῆ τὸν χάρτην εἰς τὸν κύριον Βιολαῖν.

Δὲν ἤδύνατο πλέον αὕτη νὰ διαμαρτυρηθῇ ὑπὲρ τοῦ Λυκογιάννη.

Ὁ κύριος Βιολαῖν ἀνέγνω καὶ αὐτὸς, ἔπειτα δὲ ἀπέδωκε τὸ καταγγελτικὸν γράμμα εἰς τὸν εἰρηνοδίκαν.

— Κι' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί νὰ ᾔπῳ, εἶπεν.

Ἡ Σωσάννη ἠγέρθη καὶ μετὰ σπινθηροβλαβῶντων ὀφθαλμῶν.—Λοιπὸν ἐγὼ, ἀνέκραξε πυρετωδῶς καὶ μετὰ παραφορᾶς τῆς ζωηρᾶς καὶ γενναίας φύσεώς της, ὅταν ὅλη ἡ οἰκουμένη καταγγεῖλη τὸν Λυκογιάννην, δὲν θὰ παύσω νὰ διαμαρτύρωμαι καὶ νὰ ὑποστηρίζω ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου ὅτι εἶναι ἄθως!

Καὶ σεῖς, Ἐρριέτη, σεῖς τῆς, ὅποιας ἔσωσε τὴν ζωὴν, ἐξηκολούθησε, μήπως δὲν τὸν ὑπερασπίξῃς ὅπως ἐγὼ;

— Ὅχι, Σωσάνη, ἀπήντησε διὰ φωνῆς τεταραγμένης, δὲν δύναμαι νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ. Ὅταν ὁ εἰρηνοδίκαν, ὁ κ. Βιολαῖν καὶ ἡ μήτηρ μου τὸν καταδικάζουν αὐτὸν, δὲν μπορῶ πλέον νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι ποσῶς ἔνοχος.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἰσθανομένη ὅτι οἱ λυγμοὶ τῆς ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐκραγῶσιν, ἐξῆλθεν ἐσπευσμένως ἐκ τῆς αἰθούσης διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κλεισθῇ ἐν τῷ θαλάμῳ της καὶ νὰ κλαύσῃ ἀνευ μαρτύρων.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὁ εἰρηνοδίκαν, ὁ κ. Βιολαῖν καὶ ἡ θυγάτηρ του ἀπεχειρέτισαν τὴν κυρίαν βαρόννην, ἥτις μεταβάσα παρὰ τῆς θυγατρὸς της, καὶ εὐρύσα αὐτὴν ἐνδακρυν καὶ ἐν ὀδυνῶν ἀπελπισία, ἀγνοοῦσα τὰς ἐπισκέψεις τοῦ Λυκογιάννη εἰς τὰ περίξ τοῦ πύργου καὶ τὴν ἐν τῇ φυτεῖα τῶν ζυγιῶν σκηνὴν, ἀπέδωκε τὴν θλιβὴν τῆς θυγατρὸς της, ἂν καὶ εὐρίσκεν αὐτὴν ὀλίγῳ ὑπερβολικὴν, εἰς τὴν μεγάλῃν νευρικὴν εὐαισθησίαν της.

Ἄλλ' ἡ Ἐρριέτη ἐγνώριζε καὶ αὐτὴ κάλῳς διαπὶ ἔκλαιε; Τίνος ἐκδήλωσις ἦσαν τὰ δάκρυά της; Εἶδεν ὅτι ἀπέπτῃ, ὡς πτηνὸν διωχθὲν τῆς φωλεᾶς του, ἢ πρώτη αὐτῆς ὄνειροπόλησις;

Ἡ μήτηρ της κατώρθωσε, ἂν ὄχι νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τοῦλάχιστον ν' ἀποξηράνῃ τὰ δάκρυά της.

(ἀκολουθεῖ)

βευτής στρατηγός Μοσχίν Χάν εἶνε δικαίω πρύτανις τοῦ διπλωματικοῦ σώματος διὰ τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀρχέτους πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν πολιτικὴν. Ἐν τούτοις οἱ συνάδελφοὶ του οὐδόλως συνεβουλεύθησαν αὐτὸν σχετικῶς πρὸς τὴν γενησομένην τῷ ἡγεμόνι τῆς Βουλγαρίας ὑποδοχὴν, ὡς ἐκ τούτου δὲ οὐ σμικρὸν δυσηρεστήθη ὁ τοῦ Σάχου τῆς Περσίας ἀντιπρόσωπος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μετὰ τινὰς ἐξηγήσεις, τὸ ἐπίσῳδιον ἐξωμακλύθη φιλικῶς.

Ἐτερον λεπτεπίλεπτον σημεῖον τῆς ὑποδοχῆς τῆς Α. Υ. ἦν καὶ τὸ τῆς σημαίας, ἣτις ὑψωθήσεται ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ τῆς τε θαλαμηγοῦ, ἣτις θὰ κομίση ἐνταῦθα τὴν Α. Υ. καὶ τῆς ἐνταῦθα ἐπίσημου κατοικίας του. Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον διασκεψάμενον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἀπεφάσισεν, ὅπως ἀναπετασθῆ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μετὰ τῆς τουρκικῆς καὶ ἡ σημαία, ἣν ἡ Υ. Πύλη ἐπέδωκε τῇ βουλγαρικῇ ἡγεμονίᾳ. Ἡ Α. Υ. ἀναμένεται ἐνταῦθα ταύτην τὴν ἐσπέραν.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ ἡγεμόνος σύγκειται ἐκ τοῦ κ. Βούλκοβιτς, τοῦ ἰδιαίτερου γραμματεῶς αὐτοῦ κ. Δοπισιέστη, δύο ὑπαπίστων καὶ ἀξιωματικοῦ τινος τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ. Ἀμὰ ὁ ἡγεμὼν ἐπέβη τοῦ «Ἰζζεδίν», ἡ βουλγαρικὴ σημαία θέλει ὑψωθῆ εἰς τὸν μέγαν ἰστόν, ἡ δὲ παραχώρησις αὐτῆ διατρανοῖ τὸ συνδιαλλακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν εἰλικρινῆ φιλοξενίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου. Ἡ βουλγαρικὴ σημαία εἶναι ἐρυθρὰ, περιερραμμένη πρασινῇ ταινίᾳ καὶ ἔχουσα ὡς ἔθνηκον ἐμβλημα λέοντα, θέλει κυματῆσαι πρῶτην ἤδη φορὰν εἰς τὰς θαλάσσας.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Περὶ τὸ μεσονύκτιον χθὲς ἐνῷ μετέβαιναν εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τοῦ Μακρυγιάννη ὁ ὑπολοχαγὸς Ὀφμαν διέκρινε φῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν, τὸ ὁποῖον κλείσας ἐξῶθεν εἰσῆλθεν, ἀλλ' εὔρε τὸ δωματίον σκοτεινὸν καὶ τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν, ἐξετάσας δὲ ἐντὸς τοῦ δωματίου του εὔρεν ὅτι τοῦ ἔλλειπον ἐκ τοῦ σιρταρίου του λίραις Γαλλίας ἐφτάμισι, κατὶ ἄλλα ψιλὰ, καθὼς καὶ μία ρεδιγκότα, ἐν ρεθόλβερ καὶ γυαλιὰ τοῦ θεάτρου. Αὐτὰ δὲ πλὴν τῶν χρημάτων, τὰ ἤρε τὸ πρῶτὸν δεμῆν ἐντὸς μπόγου. Τὸ πρῶτὸν βοήθης τοῦ ἐ' τμήματος ἀνεκάλυψεν ἐν κομβίον στρατιωτικὸν ἐντὸς τοῦ παραθύρου.

Ἀνεκαλύφθη λαθρεμπόριον τουμπεκιοῦ μέσα σὲ κόφαις γιομάταις αὐγά, αἵτινες ἐτελωνίσθησαν ὡς τοιαῦται. Ὁ ἐμπορος τοῦ αὐγοτουμπεκιοῦ εἶναι Κρητικὸς, ὀνόματι Σισκάκης.

Σήμερον τὸ πρῶτὸν καταστηματαρχὴς Βελούδιος ἐπὶ τῆς «Ὀδοῦ Αἰόλου» συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν ὑπρέτην του Α. Κορκοτάκη κλέπτοντα ἐκ τοῦ σιρταρίου του. Εἶχε παρμέναις 40 δραχμαῖς καὶ ὡμολόγησεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον ὅτι ἐν ὄλῳ εἶχε κλέψει 80 δραχμάς.

Ἐκλεψαν κατὶ ρωλόγια, παπλώματα, ὀμπρέλαις, ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ κ. Σ. Λεονάρδου ἐν Πειραιεῖ, συνοικίαν Μουνυχίας.

Οὐδεὶς προσεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ἀγροτικῇ περιφερείᾳ. Ἐν δὲ Πειραιεῖ ἡ Μαριγῶ Δρίτσα,

ἐτῶν 49, ἐμβολιασμένη νηπιόθεν, Αἰκατερίνη Ψαράκη, ἐτῶν 6, καὶ Π. Βερσάκης, ἐτῶν 5, ἀνεμβολιαστοὶ, μετηνέχθησαν εἰς Κάνθαρον, ἐξ οὗ ἐλευθεροκινώθησαν οἱ Ν. Μαρούλης, Ν. Γράστος, Νικολέτα Ζωγράφου, Μαριγῶ Ζωγράφου, Δημήτρ. Σταματίου, Εἰρήνη Σταματίου καὶ Δ. Τσαφάρης, ἀπέμειναν δ' ἐν αὐτῷ ἡ Μαριγούλα Γραβριήλ καὶ Νικὸλ. Δασκαλάκη.

Ἐμβολιάσθησαν ἀναγκαστικῶς ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἰατρῶν Βρατίμου, 120 ἄτομα κατὰ τὴν συνοικίαν Καραβᾶ.

Τριμὰ κρεάτων. Ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ, βόειον δρ. 2, ἀμνῶν 1,80—1,80. Ἐν τῇ πλατείᾳ Ψυρρῆ, τῷ παλαιῷ Θεάτρῳ καὶ τῇ Ὀδῷ Βύσσης; βόειον 1,80, ἀμνῶν 1,60. Ἐν Νεαπόλει βόειον δρ. 2, ἀμνῶν 2. Ἐν τῇ Ὀδῷ Κολοκοτρῶνη, βόειον 1,80, ἀμνῶν 1,80—1,80 καὶ ἐν τῇ Ὀδῷ Ἀδριανοῦ βόειον 2, ἀμνῶν 1,80.

Ἐν Πειραιεῖ. Βόειον δρ. 2, ἀμνῶν 1,60, 1,80, καὶ 2,00.

ΕΛΛΗΝ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ

ΑΝΑΧΟΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα	ῶραν 7 π. μ.	Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθείαν δι' Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκωλον, Μάραθρον, Πύλον, Νησίον, Καλάμας, Γύθειον καὶ Πειραιᾶ.
Δευτέρα	» 7 π. μ.	Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἀστρος, καὶ Νεῦπλιον.
Τρίτη	» 6 μ. μ.	Διὰ Λαύριον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀγαλάντην, Στυλῖδα, Ὀραίους, Ἀλμυρόν καὶ Βῶλον.
Τετάρτη	» 7 π. μ.	Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον καὶ Νεῦπλιον.
Παρασκευὴ	» 6 π. μ.	Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλαμάς, Μεσσήνην (Νησίον), Κορώννη, Πύλον, Μάραθρον, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.
Παρασκευὴ	» 6 μ. μ.	Διὰ Λαύριον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, Στυλῖδα καὶ Βῶλον.
Σάββατον	» 7 π. μ.	Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Νεῦπλιον, Μήλους.

Ο ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ

κύριος Σπυριδών Ζωχιὸς ἐσχημάτισε

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ὅπου ἀναδέχεται τὴν πώλησιν οἰωνοδήποτε βιβλίων, περιοδικῶν, ἐφημερίδων. ἔχων ἀνταπόκρισιν μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς Εὐρώπης.

Εγγυήσεις τιμιότητος περὶ τὴν διαχείρισιν